

ת"ד 941/07/18 - חסן רביע נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

ת"ד 941-07-18 מדינת ישראל נ' רביע
תיק חיצוני: 176720/2018

מספר בקשה: 1

בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא טל תדמור-זמיר
מבקש חסן רביע
נגד מדינת ישראל
משיבה
החלטה

בקשה לביטול פסק דין שניתן ביום 31.12.18 בהעדר המבקש, בגין עבירות של סטיה מנתיב נסיעה, מהירות בלתי סבירה, נהיגה בחוסר זהירות ונהיגה כשתוקף רשיון הנגרר פקע פחות מארבעה חודשים.

מהבקשה עולה כי טענתו העיקרית של המבקש - שהוא לא ידע על מועד הדיון.

המשיבה מבקשת לדחות את הבקשה, מהטעם שהמבקש זומן כדין ולא סיפק כל הסבר לאי הופעתו לדיון.

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 קובע:

"נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם נתנו בהעדרו, אם נוכח שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין..."

הלכה היא כי בשלב דיוני זה, על המבקש הנטל להוכיח כי סיבת אי התייצבותו לדיון הייתה מוצדקת ולחילופין, כי נגרם לו עיוות דין בעצם הרשעתו.

ברע"פ 9142/01 איטליא נ' מד"י, פ"ד נז(6) 793 (2003) נקבע כי על המבקש להעלות בבקשתו את כל טענותיו כולל אסמכתאות רלוונטיות ובע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם נקבע:

"בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי וללא ביסוס הטענות המועלות בה.... בית המשפט המעיין בבקשת הביטול מוסמך לדחותה על סמך האמור בה בלבד; כך יעשה בוודאי אם הטענות אינן מאומתות והבקשה אינה מגלה עילה לביטול פסק הדין."

עמוד 1

השיקולים השונים לביטול פס"ד נפרשו בשורה ארוכה של פסקי דין בבית המשפט העליון, בהם בין היתר פורטו מקרים בהם בית המשפט לא נעתר לבקשות לביטול פס"ד בהעדר עילה לביטול.

כך לדוגמא טענות של שכחה, אובדן דו"ח, טעות של עו"ד ברישום ביומן, אי התייצבות מחמת טעות, אי התייצבות בשל מחלה עליה לא דווח לביהמ"ש טרם הדיון, אי התייצבות מחמת תיבות דואר פרוצות, אי התייצבות בשל אי הידיעה של העו"ד, לא היוו עילות לביטול פסה"ד, גם אם הושת על המבקש עונש לא קל. (ראה למשל רע"פ 9142/01 של כב' השופט ת. אור, רע"פ 5377/03, רע"פ 8583/04, רע"פ 3690/03, רע"פ 1271/06, רע"פ 5569/07, רע"פ 4474/05, רע"פ 5958/07, רע"פ 2394/07, רע"פ 6383/07, רע"פ 1371/07, רע"פ 2282/07, רע"פ 6463/07, רע"פ 8445/07, רע"פ 9593/07, רע"פ 10319/07, רע"פ 10516/07, ע"פ 6859/07, רע"פ 683/07, רע"פ 1381/07, ב"ש 7099/06, רע"פ 1773/04).

בע"פ 70050/99 **חרובי פארס נ' מדינת ישראל** (מחוזי ת"א) נקבע כיבקשות לביטול הכרעת דין תתקבלנה רק כאשר מתקיימות "נסיבות מאוד יוצאות דופן שבהם התקלה או המניעה מוכחת באורח אובייקטיבי".

מן הכלל אל הפרט -

לעניין אי ההתייצבות לדיון - המבקש טוען כי לא ידע על מועד הדיון, שכן הועסק "מוסר חדש שלא זיהה את המבקש". בבקשה אף נטען כי המוסר מוכן להעיד בבית המשפט. מתיק בית המשפט עולה תמונה שונה. במערכת "נט המשפט" סרוק אישור מסירה שמלמד כי הזימון לדיון נמסר לידי המבקש, באותה כתובת שבה הוא קיבל את פסק הדיון. ועוד - הבקשה הוגשה ללא תימוכין, מבלי שצורף לה תצהיר - לא מטעם המבקש ואף לא מטעם המוסר הנזכר בה.

בנסיבות, אני קובעת כי המבקש זומן כדיון וניתנה לו הזדמנות נאותה לקבל את יומו בבית המשפט.

אשר לגרימת עיוות דין - המבקש לא טען מאום בנושא, למעט אמירה כללית כי הוא כופר במיוחס לו וברי כי אין בכך די.

רבים הם המקרים בהם נאשמים המוזמנים כדיון אינם מתייצבים לדיונים בעניינם והסיבות - שונות ומגוונות, אלא שבית המשפט אינו יכול לעבור על כך לסדר היום.

כי כך, ומשלא מצאתי בבקשה כל נימוק המצדיק ביטול פסק הדיון שניתן בהיעדר המבקש, הריני דוחה הבקשה וקובעת כי פסק הדיון מיום 31.12.18 יעמוד בעינו.

המזכירות תעביר לצדדים העתק ההחלטה.

ניתנה היום, ג' סיוון תשע"ט, 06 יוני 2019, בהעדר הצדדים.
עמוד 2

